

ஏட்டெழுத் தனே கவி ஒன்று வரந் திட
"என்னை எழு"தென்று சொன்னதுவான்!
ஓடையுந் தாமரைப் பக்களும் தங்களின்
ஓவியந் தீட்டாக, என்றுரைக்கும்!
காடும் கழனியும் கார்முகிலும் வந்து
கண்ணைக் கவரந் திட எத்தனிக் கும்!
ஆடும் மயில் நிகர்ப் பணைகளெல்லாம் உயிர்
அன்பினசைச் சித்திரம் செய்க, என்றார்!

சோலைக் குளிர்தரு தென்றல் வரும், பசுந்
தோகை மயில் வரும் அன்னம் வரும்,
மாலையைப் பொழுதினில் மறைச்செயில் விழும்
மாணிக்கப் பரிதி காட்சிதரும்
யுவலேசைச் சூழந் திடும் வீரரின் தோள் உயர்
வெற்பென்று சொல்லி வரகைருளும்
கோலங்கள் யாவும் மலமலையாய் வந்து
கவின என்னை! - இவற்றிடையே,

இன்னலிலே, தமிழ் நாட்பினி லயுள்ள
என்தமிழ் மக்கள் துயின்றிருந்தார்.
அன்னதோர் காட்சி இரக்கமுண்டாக் கியனென்
ஆவியில் வந்து கலந்ததுவே!
"இன்பத் தமிழ் க்கல் வி யாவரும் கற்றவர்
என்றுரைக்கும் நிலை எய்திவிட்டால்
துன்பங்கள் நீங்கும், சுகம் வரும், நஞ்சினில்
தயமையுண்டாகிடும், வீரம் வரும்."

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp165thamizh.htm#dt122>